

#mama
„leneșă”

Desenăm
cu copiii
5-8 ani

ANNA BÎKOVA

Pete de culoare

CAIET DE DEZVOLTARE

DEZVOLTĂM

fantezia

gândirea creatoare

atenția

dragostea de desen

încrederea în sine

Editura Paralela 45

Redactare: Viorel Zaicu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Pogonici
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BÍKOVA, ANNA

Pete de culoare : caiet de dezvoltare : 5-8 ani / Anna Bikova ; trad. din lb. rusă de

Antoaneta Olteanu. - Pitești : Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2662-2

I. Olteanu, Antoaneta (trad.)

159.9

*Кляксотерапия
Рисуем с детьми 5–8 лет,
развивающая тетрадь от «ленивой мамы»
Быкова Анна Александровна*

© Быкова А., текст, 2016

© Оформление. ООО «Издательство «Э», 2016

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45

E-mail: tipografie@edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Str. Frații Golești 130, Pitești, jud. Argeș, cod 110174

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Bună!

Sunt bucuroasă să vă întâlnesc din nou în paginile acestui caiet.

Mă numesc Anna Bîkova. Sunt pedagogă, psihologă și mă ocup de terapie prin artă. Am mereu alături de mine pensule, vopsea și creioane.

Ideile practicilor terapeutice mi le iau adesea din viață. Pentru că terapia prin artă nu este un set definitiv de tehnici, ci o creație nesfârșită. Dacă știi principiile de bază, poți inventa cele mai diverse practici terapeutice.

De exemplu, „terapia prin pete” s-a născut din poveștile mele din copilărie.

Aveam cinci ani, eram în spital, bolnavă de pneumonie. Pe atunci copiii de cinci ani erau internați în spital fără părinți. De plâns nu am plâns, pentru că „fetițele cuminți nu plâng”. Dar tare mă plictiseam. Aveam ca obiecte de distracție plastilină, creioane și un caiet de desen. Am început să-mi desenez familia: mama, tata, fratele și eu. La plimbare. Deodată pe foaia de hârtie au apărut niște pete mari purpurii – îmi curgea sânge din nas. Mămica unui copil de un an din salonul nostru m-a dus la lavoar. Apoi, țin minte, am stat mult timp culcată cu un prosop rece și ud pe nas. Și mă tot gândeam la desenul neterminat. Simțeam nevoia stringentă de a-i desena pe toți. Eu, copil, voiam ca în felul acesta să mi-i apropiu pe cei dragi. Copiii simt intuitiv posibilitățile terapeutice ale terapiei prin artă. Când mi s-a permis să mă scol, desenul neterminat plin de picături de sânge se afla pe masă. Și am continuat să desenez. Mămica aceea răsfoia iritată caietul până la o pagină albă și spunea: „Ei, dar lasă pagina asta stricată, ai atâtea curate!”

Dar eu am dădeam înapoi la pagina cu picături de sânge. Pentru că acolo rămăseseră cei care-mi erau dragi, deja desenați: mama, tata și fratele.

„Uite ce încăpățânată mai e!” a spus mama aceea și m-a lăsat în pace.

Petele roșii le-am transformat în floricele. Iar mai apoi, „înmuind” creionul, am colorat și mai intens hainele oamenilor. La final, am scris numele fiecăruia, arătând unde e mama, unde e tata. Desenul mi s-a părut extrem de frumos. L-am rupt din caiet și l-am lipit cu plastilină pe perete, lângă patul meu. Mama aceea a bolborosit ceva de genul „O să vină medicul și o te certe”, dar eu eram imperturbabilă. Pentru mine era important ca familia, chiar și desenată, să fie alături. Medicul, apropo, a doua zi a spus: „Foarte frumos!” Și mama aceea s-a calmat, nu a mai încercat să dea jos de pe perete desenul meu. Așa am câștigat o experiență importantă, că **pot corecta totul cu mâinile mele.**

Și mai târziu mi-a plăcut jocul acesta: să picur vopsea pe o foaie de hârtie, iar mai apoi s-o rotesc, să mă gândesc cu ce seamănă, să termin desenul până fac un tablou frumos. Se realizează o corecție minunată a fricii de greșeli. **Orice „boacăne” pot fi redesenate, refăcute, folosite.**

Aveam șapte ani. Lecția de desen. Tema tradițională de la prima lecție din septembrie a fost „Cum mi-am petrecut vara”. Am desenat casa bunicii și un iaz albastru. Voiam să colorez soarele cu un galben foarte aprins. Dar, ținând pensula deasupra blocului de desen, picături galbene au căzut de pe ea și au alunecat pe foaie. În primele clipe am intrat în panică. M-am uitat la desenul „stricat”. Dar m-am liniștit repede, aducându-mi aminte de jocul meu cu petele. Mă uitam la situația absurdă – pete galbene – și deodată... am văzut floarea-soarelui de-a lungul gardului. Da, da, petele acelea galbene semănau cu niște floarea-soarelui mari.

Aveam zece ani. Eu și clasa desenam ziarul de Anul Nou pentru colțul clasei. O mișcare stângace a cuiva și păhărelul cu apă s-a vărsat pe hârtie. O baltă murdară s-a întins pe ziar, care era aproape gata. Pata murdară a revărsat tristețe în sufletele fetelor, care erau gata să plângă de disperare: „Acum va trebui să facem totul de la capăt!” Mi s-a trezit pasiunea: „E interesant, cum putem corecta asta?” După ce apa de pe pagină a fost adunată cu șervețele de hârtie și a rămas doar pata de un maro-cenușiu, am început s-o privesc curioasă: „Interesant, cu ce seamănă?” Dar, fiindcă am pus întrebarea cu voce tare, și ceilalți au intrat în joc și mi-au împărtășit ideile lor: „Doar este barba lui Moș Gerilă! Și uite nasul lui! Parcă aruncă o privire dintr-o parte, nu a încăput tot pe foaie!”

Jocul acesta de transformare a petelor nu numai că dezvoltă fantezia și imaginația, dar te învață și **să tratezi ușor greșelile și lucrurile neplăcute.**

Când îți se pare că totul e stricat, poți apela la gândirea creatoare, găsind o soluție. Petele îngrozitoare se transformă în ilustrații vesele. Încercați singuri, și voi veți reuși!

Privește petele astea colorate. Nu seamănă cu cineva? Dacă te uiți cu atenție, poți descoperi un nas, o ureche, o căciulă amuzantă... Transformă fiecare pată în portretul cuiva.

O imagine uimitoare depinde uneori de gândurile omului din
acel moment. Aceeași pată se poate transforma într-un câine
bun, într-un monstru rău, într-un bătrân pescar sau într-o
pasăre ce zboară în înaltul cerului.

Dar tu în ce ai transforma pata?

Poate propui câteva variante de transformare a unei pete.

